

Φασουλής και Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Κλείσε τῆς πόρταις, Περικλῆ...
Π.— Τί τρέχει;
Φ.— Ἔλα κλείσε.
Π.—Συλλογισμένος, Φασουλή, μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι.
Φ.—Κλείσε τῆς πόρταις, γάϊδαρε, χωρίς νά μοῦ γκαριζῆς.
Π.—Τῆς ἐκλείσει... γιά λέγε μου τί τρέχει; τί γνωρίζεις;
Φ.—Κί' οἱ τοῖχοι ἔχουνε αὐτιά...
Π.— Βεβαίως τρέχει κάτι.
ὁ τρόπος σου, βρέ Φασουλή, τὰς φρένας μου ταράττει.
Φ.—Σκύψε λοιπόν νά σοῦ εἰπῶ, μὰ κῦττα γύρω γύρω μὴν εἶναι ἀνθρώπος κανεῖς...
Π.— Θά' πῆς ἢ θά σέ δειρῶ;
Φ.—Θά σοῦ εἰπῶ... μὴ θορυβῆς καὶ τὴν πνοή σου κράτει κί' ἀπάνω εἰς τὰ νύχια σου, βρέ Περικλῆ, περπάτει, μήπως κανένας ἔξαφνα ἐλθῆ καὶ μᾶς ἀκούσῃ...
Π.—Θά σοῦ μαδηῶ, Φασουλή, τὸ ἀτιμό σου μοῦσι.
Φ.—Σκύψε λοιπόν νά σοῦ εἰπῶ, μὰ ἔλα παρατέρα... ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται νομίζω τὴν Δευτέρα.
Π.—Καὶ τοῦτο ἦτο μοναχὰ τὸ νέο μυστικό σου; Ἄμμέ κί' ἐγὼ τὸ ἔμαθα, βρέ μποῦφο...
Φ.— Τὸν κακό σου.
Δέν εἶναι τοῦτο, μασκαρά... εἰξεύρω πῶς τὸ ξέρεις καὶ ἀκραδάντως πέποιθα πῶς δι' αὐτὸ θά χαίρῃς, γιὰτι πᾶς Ἕλληνας, Περικλῆ, τρανός ἢ ψωραλέος, εἰς ἐνδιαφέρεται περὶ τοῦ βασιλέως, εἰξεύρει ὅτι ἔρχεται, εἰξεύρει ὅτι φθάνει κί' αὐτὸ γιά νέο μυστικό δέν τῶχω, μπεχλιβάνη.
Π.— Ἄμμέ λοιπόν...
Φ.— Βρέ τί λοιπόν καὶ τὴν κακή σου μέρα... ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται σοῦ εἶπα τὴν Δευτέρα. Ἄλλὰ δέν εἶναι, Περικλῆ, τὸ ἔρχεται καὶ μόνον, ἀφοῦ πηγαίνει κί' ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς πρὸ χρόνων κί' οὐδὲ τὸ ἔρχεται αὐτὸ πολὺ ἐνδιαφέρεται κί' αὐτὸ τὸ ἔρχεται καθεὶς τὸ ξέρω πῶς τὸ ξέρει, μὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἔρχεται ὑπάρχει κάτι ἄλλο...
Π.—Πῶς θά ὑπάρχη κάτι τί κί' ἐγὼ δέν ἀμφιβάλω.
Φ.—Κλείσε τῆς πόρταις πρὸ καλά... τῆς βλέπω ἀνοιγμέναις...
Π.—Ἐλεύθερα ὁμίλησε καὶ εἶναι κλειδωμέναις.
Φ.—Ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται σοῦ εἶπα τὴν Δευτέρα... καλῶς νά ἔλθῃ, Περικλῆ, καὶ πάλιν ἐδῶ πέρα... Ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται... ὅτὰ νύχια σου περπάτει... ἀπλοῦς ὁ λόγος φαίνεται, ἀλλ' ὅμως κρύβει κάτι.
Π.—Λέγε λοιπόν καὶ μ' ἔσκασε...
Φ.— Περίεργος ποῦ εἶσαι!... ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται... τῆς πόρταις πάλιν κλείσε... ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται... περπάτει μὲ τὸ νύχι... ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται... ἀκοῦνε καὶ οἱ τοῖχοι...

ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται... οὔτ' ἓνα γοῦ μὴ βγάλης...
ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔρχεται...

- Π.— Ἀκόμ' αὐτὸ μοῦ ψάλλεις;
Ποιὰ μάννα, βρέ, σ' ἐγέννησε μὲ μία γλῶσσα τόση καὶ ἀπὸ σένα δέν ἔχω νά σοῦ δώσω.
Φ.—Λογαριασμὸ περὶ αὐτοῦ δέν ἔχω νά σοῦ δώσω.
Π.—Ἐπιθυμῶ τὴν ράχη σου νά τὴν ἰσοπεδώσω.
Φ.—Ἄν θέλῃς νά τὴν, Περικλῆ καὶ κῦττα λυσσαλέος, μὰ δέν θά μάθῃς τίποτα περὶ τοῦ Βασιλέως.
Π.—Λέγε λοιπόν, παληόσκυλο...
Φ.— Τῆς πόρταις πάλιν κλείσε.
Π.—Ἀκόμη ὅτὸ προοίμιον παρατηρῶ πῶς εἶσαι.
Φ.—Ἀπὸ τὴν Βιέννα ἔρχεται κί' ἀπὸ τὴν Κοπενιάγη, κί' αὐτὸς ὁ νέος ἔρχομὸς πολλὰ θά συνεπάγη.
Π.—Μὲ ἄλλους λόγους;
Φ.— Ἐορτῶν θά ἔχωμεν πληθώραν εἰς πᾶσαν τὴν πρωτεύουσαν, καθ' ἅπασαν τὴν χώραν.
Π.—Τὸ ξέρω βρέ...
Φ.— Νά ξεραθῆς... αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλοι πῶς ἢ Ἀθήνα θά γενῆ σέ ἴλιγο περιβόλι.
Π.—Λοιπόν τί θέλεις νά μοῦ πῆς καὶ τὸν θεὸ μοῦ βγάινεις;
Φ.—Θέλω τοῦτέστι νά σοῦ πῶ, καθὼς καταλαμβάνεις, πῶς πανηγύρεις κί' ἑορταί εἰς ἓνα κί' ἄλλον τόπον δέν γίνονται μονάχα των, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.
Π.—Τί θέλεις νά μοῦ πῆς μ' αὐτό;
Φ.— Μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι σ' ἐκάλεσα ἐπίτηδες, ἀγαπητὲ κοπιτή, νά συσκεφθῆ καθένας μᾶς μὲ ὅλα τὰ σωστά του ἂν θά μεθέξῃ τῆς πομπῆς τοῦ Μεγαλειοτάτου.
Π.—Βρέ τοῦτο μόνον ἤθελες νά πῆς ἰδιαίτερος καὶ τόση ὥρα μ' ἔρεψες μὲ λόγια τοῦ ἀέρος;
Φ.—Ἄν τὸ ἠννόεις ἐξ ἀρχῆς, ἀχύρινο κεφάλι, τόσα πολλὰ ἢ γλῶσσα μου δέν ἤθελε σοῦ ψάλλῃ. Ἄλλὰ ποτὲ δέν θά γενῆς, βρέ Περικλέτο, ἄλλος καὶ κάθε λόγος ἀπαιτεῖ περιστροφὰς καὶ κάλλος καὶ ἂν ἐγὼ δέν ὁμιλῶ πρὸς σέ τοιοῦτοτρόπως δέν θά γερμίζῃ εὐκολὰ τριῶν σελίδων τόπος. Ἐν τούτοις ἂς ἀφήσωμεν τὰ περιττά, κασιδὴ καὶ δι' αὐτὰς τὰς ἑορτὰς ἂς συσκεφθῶμεν ἤδη. Σκέψου πῶς εἶμεθα κί' ἔμεις ἀπόγονοι Ἑλλήνων, πῶς ἔχομεν Διάδοχον τὸν νέον Κωνσταντῖνον, πῶς φέρομεν περγαμηνὰς καὶ δίπλωμα ἱππότου, πῶς εἶμεθα ὑπήκοοι τοῦ Γεωργίου πρώτου, πῶς ὁ Μεγαλειοτάτος κί' ἐμᾶς τοὺς δύο βλέπει, πῶς πάντα πέρνει κάτι τι κί' ἀπ' τῆς δικῆς μας τσέπη καὶ ὡς τοιοῦτοι, Περικλῆ, ὀφείλομεν ἐγκαίρως νά λάβωμεν τοῦλάχιστον ὅσας πανηγύρεις μέρος καὶ νά σκεφθῶμεν τάχιστα κί' οἱ δὲθὸ μᾶς ὅπως ὅπως τίς εἶναι ὁ κατάλληλος τοῦ παρρησιῆται τρόπος, ἂν δηλαδὴ ὅσας ἑορτὰς τῶν Μεγαλειοτήτων θά εἶμεθ' ἀντιπρόσωποι τῶν ἔξω κοινοτήτων, ἢ μόνον καταμόναχοι μὲ τὰ διπλώματά μας κί' ὡς μόνον τίτλον φέροντες τὴν ἰδιότητά μας, ἢ μ' ἀντερὰ ἢ βλάγικα ἢ μὲ φουφοῦ λά βράκα, ἢ μὲ φτερά καὶ τρικαντό, ἢ μὲ Σκουλούδη φράκα, ἢ ὡς ὑπήκοοι ἀπλοῖ, ἢ τοῦ σταυροῦ ἱππότα καὶ ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ καὶ πῶς καὶ πόθεν, ποῖ καὶ πότε.
Π.—Περὶ αὐτῶν θά σοῦ εἰπῶ εἰς τὸ κατόπιν φύλλο, μὰ γύρισε πρὸς τὸ παρὸν νά φῆς καμπόσο ξύλο.